

“मीठे बच्चे- तिमी हौ रूहानी सर्जन र प्रोफेसर। तिमीले हस्पिटल एवं युनिभर्सिटी खोलेर अनेकौको कल्याण गर्नु छ।”

प्रश्न:- बाबाले पनि धर्म स्थापना गर्नुहुन्छ र अन्य धर्म स्थापकले पनि धर्म स्थापन गर्छन्, दुवैमा फरक के छ?

उत्तर:- बाबा केवल धर्म स्थापन गरेर वापस जानुहुन्छ र अन्य धर्म स्थापकले आफ्नो प्रारब्ध बनाएर जान्छन्। बाबाले आफ्नो प्रारब्ध बनाउनुहुन्न। यदि बाबाले पनि आफ्नो प्रारब्ध बनाउने हो भने उहाँलाई पनि कोही पुरुषार्थ गराउनेवाला चाहिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मैले बादशाही गर्नु छैन। मैले त बच्चाहरूको फस्टक्लास प्रारब्ध बनाउँछु।

गीत:- रात के राही...

ओम् शान्ति। गीत मानौं बच्चाहरूले बनाएका हुन्। गीतको अर्थ त अरू कसैले जान्न पनि सक्दैनन्। बच्चाहरूलाई थाहा छ- अब घोर अन्धकार पूरा हुन्छ। बिस्तारै-बिस्तारै अन्धकार हुँदै आएको हो। यस समयलाई भनिन्छ घोर अन्धकार। अहिले तिमी बाटो देखाउनेवाला बनेका छौ, उज्यालोमा जानको लागि अथवा शान्तिधाम, सुखधाम जानको लागि। त्यो हो पावन सुखधाम र यो हो पतित दुःखधाम। प्रजापितामा जो प्रियतम बस्नु भएको छ, उहाँलाई तिमीले बाबा भन्छौ। उहाँले तिमीलाई पवित्र बनाएर आफ्नो घर लैजानुहुन्छ। पिता उहाँ पनि हुनुहुन्छ, पिता यिनी पनि हुन्। उहाँ हुनुहुन्छ निराकार, यिनी हुन् साकार। बच्चे भन्नेवाला केवल बेहदको बाबा सिवाय अरू कोही हुन सक्दैन। बाबाले नै भन्नुहुन्छ किनकि बच्चाहरूलाई साथमा घर लिएर जानु हुन्छ। पवित्र बनाउनुभयो र नलेज दिनुभयो। बच्चाहरूले सम्झन्छन्- पवित्र त अवश्य बन्नु छ। बाबालाई याद गर्नु छ र सारा सृष्टि चक्रलाई याद गर्नु छ। यस ज्ञानबाट तिमी एवरवेल्दी बन्छौ। कसैले भन्छन्- हाम्रो लागि कुनै सेवा भन्नुहोस्। सेवा यही हो- तीन पाइला पृथ्वी दिएर त्यसमा रूहानी कलेज एवं हस्पिटल खोल। त्यसमा कुनै बोझ पनि पर्दैन। यसमा माग्ने त कुरा नै हुँदैन। राय दिइन्छ- यदि तिमी पास पैसा छ भने रूहानी हस्पिटल खोल। यस्ता पनि धेरै छन्, जसको पास पैसा छैन। उसले पनि हस्पिटल एवं युनिभर्सिटी खोल्न सक्छ। पछि गएर तिमीले देख्नेछौ- धेरै हस्पिटल खुल्छन्। तिमी नाम रूहानी सर्जन लेखिन्छ। रूहानी सर्जन एवं प्रोफेसर। रूहानी कलेज वा हस्पिटल खोल्नमा केही पनि खर्च हुँदैन। पुरुष अथवा स्त्री दुवै रूहानी सर्जन अथवा प्रोफेसर बन्न सक्छन्। पहिले स्त्री बन्दैनथे व्यवहार, कार्य पुरुषहरूको हातमा थियो। आजकल त माताहरू निस्केका छन्। अहिले तिमीले पनि यो रूहानी सर्विस गर्छौ। ज्ञानको नशा लागेको होस् फेरि कसैलाई पनि सम्झाउन धेरै सहज हुन्छ। घरमा बोर्ड लगाइदेऊ। कुनै ठूलो हस्पिटल, कुनै सानो पनि हुन्छ। हेर- यदि ठूलो हस्पिटलमा लैजानु पर्ने बिरामी छ भने भन्नुपर्छ- हिँड्नुहोस् हामीले तपाईंलाई ठूलो हस्पिटलमा लैजान्छौ। वहाँ ठूला-ठूला सर्जन छन्। साना सर्जनले ठूलो सर्जनकहाँ लैजान सल्लाह दिन्छन्। आफ्नो फी लिन्छन् फेरि सम्झन्छन्- यो बिमारी उस्तै छ, यिनलाई ठूलो हस्पिटलमा लैजानुपर्छ, यस्तो सल्लाह दिन्छन्। यसरी सेन्टर खोलेर बोर्ड लगाइदेऊ। मानिसले आश्चर्य मान्छन् नि। यो त

साधारण कुरा हो। कलियुग पछि सत्ययुग अवश्य आउँछ। भगवान् बाबा नै नयाँ दुनियाँ स्थापना गर्नेवाला हुनुहुन्छ। यस्तो बाबा मिल्यो फेरि किन वर्सा नलिने? मन-वचन-कर्मले सुख दिनु छ। मन-वचन-कर्म त्यो पनि रूहानी। मन्सा अर्थात् याद र वचन त सुनाउनु नै दुईवटा छ— मनमनाभव र मध्याजी भव। बाबा र वर्सालाई याद गर, दुई वचन भयो नि। वर्सा कसरी लियौ, कसरी गुमायौ— यो हो चक्रको रहस्य। बुढी माताहरूलाई पनि सोख हुनुपर्छ। भन्नुपर्छ— हामीलाई सिकाऊ। बुढा-बुढाले पनि सम्झाउन सक्छन्, जुन अरू कुनै विद्वान्-पण्डित आदिले सम्झाउन सक्दैनन्। त्यसपछि नाम प्रत्यक्षा गछौं। चित्र पनि धेरै सहज छ। कसैको तकदिरमा छैन भने पुरुषार्थ गर्दैनन्। केवल यस्तो सम्झने होइन— म त बाबाको भएँ। त्यसो त आत्माहरू बाबाको हुँदै हुन्। आत्माहरूका पिता परमात्मा हुनुहुन्छ, यो त सेकेण्डको कुरा हो। तर उहाँबाट वर्सा कसरी मिल्छ, उहाँ कहिले आउनुहुन्छ— यो सम्झाउनु छ। आउनुहुन्छ पनि संगममा। सम्झाउनुहुन्छ— सत्ययुगमा तिमीले यति जन्म लियौ। त्रेतामा यति जन्म, ८४ को चक्र पूरा गन्थौ। अब फेरि स्वर्गको स्थापना हुनु छ। सत्ययुगमा अरू कुनै धर्म हुँदैनन्। कति सहज कुरा छ। अरूलाई सम्झाउँदा धेरै खुशी हुन्छ। तन्दुरुस्त हुन्छौ, किनकि आशीर्वाद मिल्छ नि। बुढी माताहरूको लागि त धेरै सहज छ। यी दुनियाँको अनुभवी पनि छन्। कसैलाई यो बसेर सम्झायौ भने कमाल गरेर देखाउनेछौ। केवल बाबालाई याद गर्नु छ र बाबाबाट वर्सा लिनु छ। जन्म लियो अनि मुखबाट मम्मा बाबा भन्न लाग्छन्। तिम्रा अंगहरू त ठूला छन्। तिमीले त बुझेर बुझाउन सक्छौ। बुढी माताहरूलाई धेरै सोख हुनुपर्छ— मैले बाबाको नाम प्रत्यक्ष गर्नु छ, धेरै मीठो बन्नु छ। मोह ममत्व निकलनु पर्छ। मर्नु त छ नै। बाँकी दुई चार दिन बाँच्नु छ भने किन हामीले एक सँग नै बुद्धियोग नराख्ने? जो पनि समय मिल्छ, बाबाको यादमा रहौं, अरू सबै तर्फबाट ममत्व मेटाइदैं। ६० वर्षको भएपछि वानप्रस्थ लिन्छन्। उनले त धेरै राम्ररी सम्झाउन सक्छन्। नलेज धारण गरेर फेरि अरूको पनि कल्याण गर्नु पर्छ। राम्रा-राम्रा घरका बच्चीहरूले यस्तो पुरुषार्थ गरेर घर-घरमा गएर सम्झायौ भने कति नाम फैलिन्छ। पुरुषार्थ गरेर सिक्नुपर्छ, सोख राख्नुपर्छ।

यो नलेज बडो अनौठो छ। भन, कलियुग अब पूरा हुन्छ। सबैको मृत्यु सामुन्ने खडा छ। कलियुगको अन्तमा नै बाबा आएर स्वर्गको वर्सा दिनुहुन्छ। कृष्णलाई त बाबा भनिँदैन। उनी त सानो बच्चा हुन्। उनलाई सत्ययुगको राज्य कसरी मिल्यो! विगत जन्ममा यस्तो कर्म गरेको हुनुपर्छ। तिमीले सम्झाउन सक्छौ— सदा यिनीहरूले पुरुषार्थबाट यो प्रारब्ध बनाएका हुन्। कलियुगमा पुरुषार्थ गरेर सत्ययुगमा प्रारब्ध पाएका हुन्। वहाँ त पुरुषार्थ गराउनेवाला कोही हुँदैन। सत्ययुग त्रेताको यति जुन प्रारब्ध मिल्यो। अवश्य सर्वोच्च बाबा मिल्यो, जसले नै गोल्डन, सिलवर एजको मालिक बनाउनुहुन्छ। अरू कसैले बनाउन सक्दैन। अवश्य बाबा नै मिलेको थियो। लक्ष्मी-नारायण आफैं त बनेका होइनन्। यस्तो पनि होइन— ब्रह्मा वा शंकर मिले। होइन। भगवान् मिल्यो। उहाँ हुनुहुन्छ निराकार। भगवान् बाहेक त कोही छँदै छैन, जसले यस्तो पुरुषार्थ गराओस्। भगवानुवाच— मैले तिमीहरूको प्रारब्ध फस्टक्लास बनाउँछु। यो आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना हुन्छ। स्थापना यहाँ नै गर्नु छ। गराउनेवाला त एक बाबा हुनुहुन्छ। अरू जुन धर्म स्थापन गर्छन् उनीहरू त एक पछि अर्को आउँदै रहन्छन्। धर्म स्थापन गर्नेवालाले

प्रारब्ध बनाउँछन्। बाबालाई त आफ्नो प्रारब्ध बनाउनु छैन। यदि प्रारब्ध बनाउनुभयो भने उहाँलाई पनि पुरुषार्थ गराउनेवाला कोही चाहिन्छ। शिवबाबा भन्नुहुन्छ— मलाई कसले पुरुषार्थ गराउँछ। मेरो पार्ट नै यस्तै हो, मैले बादशाही गर्दिनँ। यो ड्रामा बनिबनाऊ हो।

बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ— मैले तिमीलाई सबै वेद शास्त्रहरूको सार सम्झाउँछु। यो सबै हो भक्तिमार्ग। अब भक्तिमार्ग पूरा हुन्छ। त्यो हो उतरती कला। अब तिम्रो हुन्छ चढ्ती कला। भन्छन् नि— चढ्ती कला सर्वको भला। सबैले मुक्ति-जीवनमुक्ति पाउँछन्। फेरि पछि १६ कलाबाट तल झर्दै-झर्दै शून्य कलामा आउनु छ। ग्रहण लाग्छ नि। ग्रहण अलि अलि लागि रहन्छ। यो त हो बेहदको कुरा। अहिले तिमी सम्पूर्ण बन्छौ। फेरि त्रेतामा आत्मा २ कला कम हुन्छ। थोरै कालो बन्न पुग्छ, त्यसैले पुरुषार्थ सत्ययुगको राजाईको लागि गर्नुपर्छ। कम किन लिने? तर सबैले त परीक्षा पास गर्न सक्दैनन्, जो १६ कला सम्पूर्ण बनोस्। तिमी बच्चाहरूले पुरुषार्थ गर्नु र गराउनु छ। यी चित्रहरूद्वारा धेरै राम्रो सर्विस हुन सक्छ। धेरै किलयर लेखिएको छ। भन— बाबाले स्वर्गको रचना रचनुहुन्छ भने फेरि हामी नर्कमा किन परेका छौं? यो पुरानो दुनियाँ नर्क हो नि, यसमा दुःखै दुःख हुन्छ फेरि अवश्य नयाँ दुनियाँ सत्ययुग आउनुपर्छ। बच्चाहरू निश्चयबुद्धि छन्। यहाँ कुनै अन्धश्रद्धाको कुरा छैन। कुनै पनि कलेजमा अन्धश्रद्धाको कुरा हुँदैन। लक्ष्य उद्देश्य सामुन्ने खडा छ। ती कलेज आदिमा यस जन्ममा पढ्छन्, यस जन्ममा नै प्रारब्ध पाउँछन्। यहाँ यस पढाइको प्रारब्ध विनाश पछि अर्को जन्ममा तिमीले पाउँछौ। देवताहरू कलियुगमा कसरी आउन सक्छन्। बच्चाहरूलाई सम्झाउन धेरै सहज छ। चित्र पनि धेरै राम्रो बनाइएको छ। वृक्ष पनि धेरै राम्रो छ। क्रिश्चियनहरूले पनि वृक्षलाई मान्छन्। खुशी मनाउँछन् आफ्नो राष्ट्रको। सबैको आ-आफ्नो पार्ट छ। यो पनि जान्दछौ— भक्ति पनि आधाकल्प हुनु नै छ। यसमा यज्ञ तप तीर्थ आदि सबै हुन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— म उनीहरूसँग मिल्दिनँ। जब तिम्रो भक्ति पूरा हुन्छ अनि भगवान् आउनुहुन्छ। आधाकल्प हुन्छ ज्ञान, आधाकल्प हुन्छ भक्ति। वृक्षमा क्लियर लेखिएको छ। केवल चित्र होस्, नलेखेको, त्यसमा पनि सम्झाउन सक्छौ। चित्रहरूतर्फ अटेन्शन चाहिन्छ, यसमा कति अद्भुत ज्ञान छ। यस्तो कहाँ हो र— शरीर लोन लिएको छ भने त्यसलाई आफ्नो सम्पत्ति मान्नु छ। सम्झन्छु— म भाडामा बसेको हुँ। यी ब्रह्मा आफू पनि बसेका छन्, उनलाई पनि बसाउनु छ। जसरी कुनै घरमा मालिक पनि रहन्छन् र भाडामा पनि रहन्छन्। बाबा त सारा समय यसमा रहनु हुन्छ। यिनलाई हुसेनको रथ भनिन्छ। जसरी क्राइस्टको आत्माले कुनै ठूलो तनमा प्रवेश गरेर क्रिश्चियन धर्म स्थापन गरे। सानो छँदा शरीर अरूको थियो, त्यो बचपनमा अवतार थिएन। नानकले पनि पछि प्रवेश गरेर सिक्ख धर्म स्थापना गर्छन्। यी कुरा उनीहरूले बुझ्न सक्दैनन्। यी धेरै बुझ्नु पर्ने कुरा हुन्। पवित्र आत्माले नै आएर धर्म स्थापना गर्छन्। कृष्ण त हुन् सत्ययुगका पहिलो प्रिन्स, उनलाई द्वापरमा किन लगे! सत्ययुगमा लक्ष्मी-नारायणको राज्य देखाउँछन्। यो पनि तिमीलाई थाहा छ— राधा कृष्ण नै लक्ष्मी-नारायण बन्छन्, फेरि विश्वको मालिक बन्छन्। उनीहरूको राजधानी कसरी स्थापन भयो? यो कसैको बुद्धिमा छैन।

तिमीलाई थाहा छ— बाबा एकै पटक अवतरित हुनुहुन्छ। पतितहरूलाई पावन बनाउनुहुन्छ। कृष्ण जयन्तीलाई पनि सिद्ध गर्नु छ। उनले त ज्ञान दिएका होइनन्। जसले उनलाई बनाउनु भयो, पहिला त

उहाँको जयन्ती मनाउनुपर्छ। शिव जयन्तीमा मानिसले व्रत आदि गर्छन्। जल चढाउँछन्। रातभर जागेर बस्छन्। यहाँ त छ नै रात। यसमा जति बाँचिन्छ, त्यति पवित्रताको व्रत गर्नु छ। व्रत धारण गर्नाले नै पवित्र राजधानीको मालिक बन्छौ। कृष्ण जयन्तीको बारेमा सम्झाउनु पर्छ— कृष्ण गोरा थिए अहिले काको बन्न पुगेका छन्, त्यसैले श्याम सुन्दर भनिन्छ। कति सहज ज्ञान छ। श्याम सुन्दरको अर्थ सम्झाउनु छ। चक्र कसरी फिर्छ। तिमी बच्चाहरू तयार हुनु पर्छ। शिवशक्तिहरूले नै स्वर्ग बनाएका हुन्, यो कसैलाई थाहा छैन। बाबा पनि गुप्त, ज्ञान पनि गुप्त र शिव-शिवशक्तिहरू पनि गुप्त। तिमीहरू चित्र लिएर कसैको पनि घरमा जान सक्छौ। भन, तपाईं आश्रममा आउनुहुन्न त्यसैले हामी तपाईंको घरमा आएका छौं, तपाईंलाई सुखधामको बाटो बताउन। उनीहरूले सम्झन्छन्— यी हाम्रो शुभचिन्तक हुन्। यहाँ कनरसको कुरा छैन। पछि मानिसले बुझ्नेछन्— वास्तवमा हामीले जीवन व्यर्थ गुमायौं, जीवन त यिनीहरूको छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरू प्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) नष्टोमोहा बनेर एक बाबासँग नै आफ्नो बुद्धियोग लगाऊ। देही-अभिमानी बनेर यही शिक्षा धारण गर्नु र गराउनु छ।
- २) मन-वचन-कर्मले सबैलाई सुख देऊ। हरेकलाई ज्ञानको दुई वचन सुनाएर उनीहरूको कल्याण गर। शुभचिन्तक बनेर सबैलाई शान्तिधाम, सुखधामको बाटो बताऊ।

वरदानः— दृढ निश्चयद्वारा फस्ट डिभिजनको भाग्यलाई निश्चित गर्ने मास्टर नलेजफुल भव

दृढ निश्चयले भाग्यलाई निश्चित गरिदिन्छ। जसरी ब्रह्माबाबा फस्ट नम्बरमा निश्चित हुनुभयो, यसैगरी म पनि फस्ट डिभिजनमा आउनु नै छ— यो दृढ निश्चय होस्। ड्रामामा हरेक बच्चालाई यो गोल्डन चान्स छ। केवल अभ्यासमा अटेन्शन भएमा नम्बर अगाडि लिन सक्छौ। त्यसैले मास्टर नलेजफुल बनेर हर कर्म गर्दै चल। साथको अनुभवलाई बढाऊ अनि सबै सहज हुन्छ। जसको साथमा स्वयं सर्वशक्तिमान् बाबा हुनुहुन्छ उसको अगाडि माया कागजको बाघ हो।

स्लोगनः— स्वयंलाई हीरो पार्टधारी सम्झेर बेहद नाटकमा हीरो पार्ट खेल।